

IN S. VENCESLAI MART.

(Mt 16,24-27)

Kázání Richarda Poláka

Slavnost sv. Václava v kostele sv. Václava v Chebu

pondělí 28. září 2015

Píše se rok 1250. Právě probíhá sedmá křížová výprava. Ne příliš slavně. Zbytky francouzského vojska se v Egyptě ocitly na pokraji sil, sám francouzský král Ludvík IX upadá do zajetí. Je přiveden v okovech k sultánovi. Jeden z velmožů, sir de Joinville, je svědkem té scény:

Co je příčinou Vašeho smutku, otázal se krále sultán?

Že jsem nezískal to, co jsem tolik toužil získat, to, pro co jsem opustil své skvělé království Francie, i svoji milovanou matku, jež naříkala při mém odchodu. Nezískal jsem to, pro co jsem se vystavil nebezpečí na moři i ve válce, odpověděl mu král Ludvík.

A co je to, Pane Králi, po čem tak horoucně toužíte, podivil se sultán!?

Je to... Tvá duše!!! (...) Nejvyšší to ví, jemu nic není tajemstvím: Kdyby mi patřil celý viditelný svět, dal bych ho celý za spásu duší!

Ale sv. Ludvík není první, kdo se setkal se sultánem! O tři desetiletí dříve dochází k jinému setkání. V Egyptě zuří boje už tehdy. Delta Nilu je poseta těly a částmi těl rozkládajícími se na slunci. Tu se objeví sv. František. Chce mluvit se sultánem. Sám František udělal zkušenost války doma v Itálii. Proto změnil svůj život a začal kázat. Proto je zde, aby válku ukončil svědectvím o Kristu, aby dosáhl obrácení sultána. Františkovi se podaří projít až do tureckého tábora. Pozdraví sultána hlubokým úklonem a slovy: *Pokoj Páně ať je s tebou!* Jak rozhovor probíhal, nevíme přesně. Sultán ale musel být setkáním zasažen. Pozval Františka, aby s ním pojedl. Potom přikázal dopravit jej bezpečně zpět do křesťanského tábora...

Zvláštní setkání. Dech beroucí perspektiva. Jaká odvaha a rozhodnost. Jaká smělost a bezstarostnost o svůj život. Nám podobné hodnověrné scény a dialogy ze života knížete Václava chybí. Ale i sv. Václav se jistě ocital jako věřící člověk uprostřed národa dosud pohanského v situacích lidsky beznadějných. I on musel celý život čelit zuřivosti a vášním srdcí dosud neproměněných Boží Pravdou. I on byl často opuštěn. Sám s Pánem. Ale i v jeho životě bychom našli ono podivuhodné spojení odvážné angažovanosti a péče o druhé s bezstarostností

ptáků a polních lilií. Vždyť Kníže Václav *proslul díly milosrdenství, svědčí životopisec. Pocestné přijímal, vdovám nedal ukřivdit a všechny lidi, chudé i bohaté, miloval.* Ve své vydanosti pro společenskou spravedlnost si však dokázal nedělat přehnané starosti o zítřek, ... *vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti.*

Nedělejte si starosti o svůj život, praví Pán, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromazďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou – a říkám vám: Ani Šalamoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Nedělejte si proto starosti...

Když Boleslav udeřil mečem Václava do hlavy, ten zareagoval s nezvyklým klidem: „*Co sis to usmyslil, bratře?*“ Skoro Boleslava omlouvá... *nikdo totiž od něj neslyšel nic neupřímného. Když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě...* (1Pt 2, 22b-23) Možná chtěl těmi pokojnými slovy otevřít možnost rozhovoru, zachránit situaci, jako když sv. František dokázal uprostřed bojů projít k protivníkovi, aby s ním pohovořil, aby s ním usedl ke stolu a jedl. Jistě by rád dal celou českou kotlinu za duši svého bratra. *Boleslave, nejprve hledej Boží království a Jeho spravedlnost, a to všechno Ti bude přidáno* (volná cit Mt 6, 25-34). Amen.